

Gogu Ghiorghiță

Confidențe în toamna vieții

*Să treci prin viață cu fruntea sus, pare a fi rețeta
pentru o bătrânețe senină, lipsită de regrete și griji.*

*Nu am fost niciodată mulțumit cu ceea ce am realizat,
deși cred că nu am făcut degeaba umbră pământului.*

Gogu I. Ghiorghită

*„Cărțile mele sunt ca apa; cărțile geniilor sunt ca vinul.
Din fericire, toată lumea bea apă.”*

(Mark Twain)

*Confidențe
în toamna vieții*

**Editura Academiei Oamenilor de Știință din România
București, 2023**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GHIORGIȚĂ, GOGU I.

**Confidențe în toamna vieții / Gogu I. Ghiorghiță. - București : Editura
Academiei Oamenilor de Știință din România, 2023**

ISBN 978-630-6518-15-9

821.135.1

CUPRINS

Cuvânt înainte	7
Reflecții	27
Dacă aș fi întrebat, aș răspunde	39
Despre cei ce nu mai sunt	43
Mama (44), Petre-Cătălin Rang (56), Radu Cârnelci (61), Aurel Ardelean (63), Ionică Sava (66), Gabriela Dumitrescu (73), Constantin Grasu (78), Elena Munteanu (82), Eugeniu Gheorghiuță (87), Gheorghe Brabie (95), Sorin Boiciuc (101), Dumitru Cojocaru (103)	
Însemnări	109
Robotul „Sophia” (110), Mișcarea „Me too” (110), De neînțeles (111), 1 decembrie 2018 (113), Zborul Marii Uniri (115), Contraste (116), Vacanțe muzicale - Piatra Neamț (122), O fată de aur (123), La sfârșit de an (124), Concertul de Anul Nou (126), Un an de pandemie ((126), Atitudini de neînțeles la oameni cu pretenții (128) Mesaj prilejuit de comemorarea G-ral prof. V. Cârdea (131), Reîntâlnire cu un vechi prieten (132), Măgurești (Bacău) - un loc în care sătenii respiră „alt aer” (133)	
Corespondență (selecție)	137
Eugeniu Gheorghiuță (139), Mihajlo Ristic (164), Zora Dajic (172), Mihai Căruțașu (174), Violeta Turcuș, (175), Mircea Varvara (175), Claudiu Tudorancea (180), Dumitru Cojocaru (197), Lavinia Betea (203), Marian Traian Gomoiu (210), Dumitru Murariu (213), Radu Cârnelci (216), Daniela Nicuță (218), Nicoleta Bădăluță (221), Laura Pricope (223), Valeria Blaj (240), Alexandru Bologa (242), Constantin Ciubuc (244), Mircea Tămaș (253), Gabriel Iacob (259),	

Scrisori cu „cântec” (278) – Scrisoare rămasă fără răspuns (278),
Scrisoare neexpediată (285)

Comentarii asupra unor evenimente **297**

Dezastrul de la „Colectiv” (297), Ceremonia de „înscăunare” a
președintelui Trump (303), Ne-a părăsit și ultimul nostru rege
(306), O vizită memorabilă! (312), Omagiu postum unei Mari
Doamne a Scenei Românești (316), Capitoliul luat cu asalt!, (319),
Ceremonia de investire a noului președinte al SUA (321), Pandemia
la final (322), Muntele Pietricica din Piatra Neamț în flăcări (324),
Rusia își arată „colții”! (325), Despre pan(plan)demie (329), Ne-a
părăsit „regina de fier” – Elisabeta a II-a a Marii Britanii (331), Un
sfârșit de decembrie cernit! (334), Un „făurar” plin de evenimente
(336), Am trăit să văd și o încoronare regală britanică (339), Uneori
e plăcut să te înșeli! (342)

Eu, despre mine **343**

Activitatea științifică din ultima perioadă **361**

Listă publicații (362), Curriculum vitae (366), Preocupări și
contribuții științifice (373)

Premii, diplome, onoruri **379**

Doa
adună u
în oglin
aducând
încercân
înapoi,
treceții
tinerețe
vreo 50
câte am
voi mai
dați vie
Ven
despre
proble
când –
împreu
Oltenie
auzeam
americ
americ
Bucure
sperau
primar
istoriei
toate c
pentru
atunci
duși no
pentru
faptul c
mea –
eredită
inginer
noastre
de la ră
Lysenk

Cuvânt înainte

Doamne, ce repede trece timpul, „ce repede se face târziu în viață”! Anii se adună unul câte unul, fără să bagi de seamă, iar la un moment dat, uitându-te în oglindă, constai că ai intrat deja în lumea „înțelepților”. Zâmbesc, aducându-mi aminte cum mă jenam de tinerețea mea la începutul carierei, încercând să-mi ascund anii, iar acum aș vrea să dau timpul măcar un pic înapoi, dar, nici o șansă...! Nu am înțeles și încă nu înțeleg de ce percepția trecerii timpului se schimbă odată cu vârsta, de ce în adolescență și fragedă tinerețe ai impresia că timpul se urnește greu din loc, iar după ce ajungi pe la vreo 50 de ani ai senzația că începe să zboare! Mai că nu-mi vine să cred prin câte am trecut și văzut în cele opt decenii de când am poposit pe lume și la câte voi mai fi încă martor dacă Domnul va fi îngăduitor cu mine în privința anilor dați vieții mele.

Venit pe lume în vremea celui de al doilea război mondial, nu am amintiri despre cum au stat lucrurile în acele vremuri în satul meu natal, dar nu uit ce probleme serioase a ridicat seceta din anii 1946-1947 în zona de est a țării, când – pentru a nu ne lipsi din casă pâinea și mămăliga de zi cu zi, tatăl meu împreună cu alți doi frați ai săi, s-au urcat în tren pentru a aduce din vestul Olteniei și din Banat cerealele atât de necesare traiului nostru. Copil fiind auzeam de la cei maturi, dar și înscris pe unele garduri, sintagma „Vin americanii!”, speranța unor săteni că nu am fost lăsați de izbeliște, că vor veni americanii să ne scape de sovietici și de regimul care urma să se instaleze la București. Trecuseră câțiva ani de la terminarea războiului și românii încă mai sperau într-o minune, dar n-a fost să fie! A venit apoi anul 1953 când, elev la primară fiind, am trăit clipa dispariției unuia dintre cei mai odioși „eroi” ai istoriei mondiale – I. V. Stalin. La noi se întorsese lumea cu susul în jos și prin toate cotloanele țării era deplânsă dispariția acestui mare satrap, nu doar pentru români, ci chiar și pentru ai săi!. În fața primăriei din sat (care avea pe atunci rang de comună) s-a organizat cu acel prilej o tribună, unde am fost duși noi elevii (care în inocența noastră credeam că a dispărut un mare erou), pentru a-i aduce un ultim omagiu lui „tătuca”. [Fac aici o paranteză și menționez faptul că, în același an 1953, a avut loc cea mai mare cucerire din biologie, în opinia mea – se descoperea structura moleculei de ADN și se pătrundea astfel în tainele eredității (era începutul unei suite de descoperiri, care aveau să ducă la operațiile de inginerie genetică de mai târziu și la vaccinurile obținute pe această cale în zilele noastre); această imensă cucerire a fost ignorată total la noi, din cauza „prietenilor” de la răsărit, care în 1948 impuseseră o pseudo-teorie asupra eredității, lansată de Lysenko].

După dispariția lui Stalin, la cârma URSS a ajuns Nikita Hrușciov, care a stricat „aura” predecesorului său, acuzându-l de cultul personalității. Acesta, foarte bun prieten fiind cu „Bachus”, în cadrul unei conferințe ONU la New York în 1960 și-a scos pantoful și a bătut cu el în pupitrul de la care vorbea! Pe această „virtute” a marelui conducător de la răsărit a mizat și Gheorghiu-Dej în 1958, reușind s-o speculeze la maxim și să-l convingă să-și retragă trupele de pe teritoriul țării noastre. A fost, în opinia mea, o mare și incredibilă realizare, un cert moment de mândrie națională! România a fost singura țară din lagărul de est (până în 1989), care a scăpat de cizma sovietică de pe teritoriul ei încă de pe atunci!

În 1956, pe când eram elev de gimnaziu la Școala din Dumbrăveni (Vrancea), am fost martorul unui eveniment important al vremii. Alături de colegii mei nu ne puteam dezlipi ochii de pe fereastra clasei în care ne aflam (cu vedere spre șoseaua Bacău-București) urmărind trecerea spre vestul țării a unui convoi militar sovietic nesfârșit, menit să înăbușe revoluția maghiară de la Budapesta (acțiune de la care România, cinste ei!, s-a sutras). În 1959 sovieticii lansau cu succes primul satelit artificial în jurul Pământului, iar în aprilie 1961 – Iuri Gagarin era primul om care pătrundea în spațiul extraterestru, momente epocale, care au declanșat o competiție acerbă între sovietici și americani pentru cucerirea Cosmosului. Nu uit nici faptul că în 1962, același Hrușciov, forțat de către J. F. Kenedy – președintele SUA (prin blocada navală anti-sovietică instituită), a consimțit să-și retragă rachetele nucleare de pe teritoriul Cubei. S-a evitat astfel un război nuclear ce părea iminent, momentul fiind cunoscut în istorie sub numele de „criza rachetelor”.

Între timp, România trecuse, după modelul sovietic, la cooperativizarea agriculturii, acțiune căreia i-au căzut în 1959 victimă și părinții mei, care s-au văzut dintr-odată lipsiți de tot ce agoniseră până atunci și rămăseseră proprietari doar pe casă și pe cca 1000 m.p. în jurul ei. Dureros moment, pentru că simțul proprietății este unul dintre cele mai importante la om! În 1964, prin Declarația din aprilie, România lua oarecare distanță față de URSS și de politica colosului de la răsărit. Eram pe atunci student și acel moment a fost întâmpinat cu mult entuziasm de către tinerimea țării, fiind perceput ca un început de viață nouă, ca un soi de eliberare de o grea povară. În martie 1965, liderul comunist Gheorghe Gheorghiu-Dej își dădea obștescul sfârșit, fiind urmat la putere de Nicolae Ceaușescu. Acesta, ca și Hrușciov (în URSS) anterior, avea să-și acuze postum predecesorul de cultul personalității, meteahnă căreia avea să-i cadă victimă și el după puțină vreme. În 1968 încercam din nou un sentiment de mândrie națională, Ceaușescu fiind singurul lider comunist din Europa care condamna public intervenția trupelor

Tratatului de la Varșovia în Cehoslovacia („Primăvara de la Praga”), gest care a surprins prin curajul lui aproape inconștient!

În 1969 asistam cu entuziasm și uimire pe ecranele TV cum pășeau primii oameni pe solul lunar, eroii acestei incredibile realizări fiind americanii Neil Armstrong și Edwin Aldrin, în cadrul misiunii Apollo (unele surse de informații contestă veridicitatea acestui suuces și a altora de același fel raportate ulterior de către americani). Cert este că, programele cosmice (în special ale rușilor și americanilor) au permis trimiterea de rachete și alte vehicule spațiale pentru observarea și sondarea altor planete din sistemul nostru solar, pentru lansarea și extinderea rețelei de sateliți artificiali (cu diverse scopuri), pentru realizarea de stații experimentale extraterestre permanente, populate de echipaje umane care se succed la anumite intervale de timp, având ca obiectiv observații și experimente în condițiile speciale din afara planetei etc.

În 1985, în fruntea Uniunii Sovietice ajunge Mihail Gorbaciov, care încearcă să reformeze economia țării – pe cale de colaps (prin „perestroika”), dar și democratizarea vieții politice din „imperiul sovietic” (prin „glaznost”). Priveam uimiți cum, prin întâlniri și tratative, în special cu președintele Ronald Reagan (SUA) și cancelarul Helmut Kohl (RFG), se ajungea la o destindere internațională, se punea capăt războiului rece. URSS își retrăgea trupele din țările europene foste comuniste, accepta dărâmarea zidului Berlinului și reunificarea Germaniei etc, acțiuni primite cu entuziasm de o mare parte a lumii (un succes poate nesperat pentru Occident), dar privite cu rezerve de unii „frunțași sovietici”. Urmările le știm: îngenuncherea comunismului în Europa în 1989, dar și cea mai gravă consecință pentru colosul de la răsărit – destrămarea în 1991 a URSS, Gorbaciov însuși pierzându-și puterea.

[Fostul lider comunist a plecat dintre noi la data de 30 august 2022, fără a fi onorat cu funeralii de stat în Federația Rusă și fără ca Putin să participe la ceremonia de înhumare a acestuia. Gorbaciov va rămâne probabil o personalitate controversată a istoriei prin deciziile sale și consecințele lor pe termen lung (pentru nostalgicii „imperiului sovietic” va fi privit probabil ca un „gropar” al țării, iar pentru democrațiile occidentale o „gură nesperată de aer proaspăt”). Din păcate, la ceremonia de prohodire și înhumare a fostului lider comunist (din 3 septembrie 2022) nu au fost prezenți liderii țărilor occidentale care au beneficiat de pe urma deciziilor lui în politica externă a URSS. Un gest regretabil și de neadmis, consider eu! S-ar fi impus măcar acest gest de minim respect din partea celor care au avut de câștigat de pe urma politicii sale și ar fi fost și o palmă pe obrazul „țarului” Putin! Cam așa arată, din păcate, lumea în care trăim de mai bine de trei decenii].

Cine ar fi crezut că prăbușirea regimurilor din țările lagărului comunist european în 1989 va fi precum un tsunami, care va mătura comunismul inclusiv în URSS (în 1991)! În timp ce în fostele țări comuniste europene

trecerea la regimul democratic de tip occidental s-a făcut în mod pașnic (prin revoluții așa-zise de „catifea”), în România s-a petrecut, din păcate, cu multă vărsare de sânge.

În cele ce urmează îmi permit o paranteză mai largă, zăbovind un pic asupra acestui eveniment, care nu m-a surprins (după căderea zidului Berlinului), dar m-a pus pe gânduri prin cruzimea lui, iar ulterior și prin consecințe. Nu am fost unul dintre cei care „ascunde gunoiul sub preș”, și nu m-am lecut de acest păcat nici la vârsta asta, de aceea rog să fiu iertat pentru cele ce voi consemna în cele ce urmează și sper să fiu înțeles corect. Românii nu-și doriseră sub nici o formă comunismul după al doilea război mondial. Le-a fost însă impus prin „împărțeala” decisă la Yalta (Crimeea) de către Stalin, Churchill și Roosevelt în februarie 1945. Au urmat ani negri pentru români, cei mai negri din istoria țării fiind cred anii 1950, prin măsurile (multe aberante, chiar criminale) luate de noile autorități, lipsite de experiență și nepregătite pentru o sarcină atât de grea, aceea de a hotărâ destinele țării, în condițiile în care „cărțile” se făceau la Moscova. S-au comis în acei ani abuzuri de neimaginat și mulți oameni nevinovați au căzut victime ale noului regim prin instituția de tristă amintire numită Securitate, care, în loc să se ocupe de siguranța țării, se ocupa de oameni și de relațiile dintre ei. Treptat însă lucrurile s-au ameliorat oarecum, selecția „cadrelor” de conducere la toate nivelurile a devenit ceva mai riguroasă și mai profesională, au apărut specialiști școliți chiar sub noul regim, românii s-au mai obișnuit cu sistemul, abuzurile au diminuat, iar după Declarația din aprilie 1964, românii începeau să simtă că ceva s-a mai schimbat față de trecutul apropiat. Și totuși, țara nu a luat-o spre o direcție mai bună, deși speranțe au fost.

Oricâte și orice s-ar spune de rău despre regimul trecut, nu se poate nega faptul că în cei 45 ani de comunism România nu și-a schimbat „fața”, că nu a devenit dintr-o țară agricolă – una cu industrie dezvoltată, că nu s-a muncit în draci și nu s-a construit enorm în toate sectoarele de activitate! Indiferent cât de cârcotași am fi, și noi, românii, excelăm sub acest aspect, trebuie să recunoaștem, vrem nu vrem, că cele mai mari realizări economice din acea perioadă (excesiv blamată în zilele noastre), sunt legate de numele lui Nicolae Ceaușescu. Oricâte i s-ar pune în cărcă lui Ceaușescu, și a avut destule păcate, nu se poate spune că nu și-a iubit țara, că nu a fost patriot, că politica externă a țării pe vremea lui nu a fost una de neimaginat și egalat azi, când se zice că suntem guvernați de niște democrați „autentici”. Subscriu întru totul la afirmațiile unui român mai informat, mai cunoscător al acelor vremuri și mai înțelept decât mine – Petre Țuțea, care a pățimit 13 ani în temnițele regimului comunist, dar care, cinstit cu sine și ai săi, considera că: ... „*Ceaușescu a scos România din Evul Mediu, de la lumina lumânării, la lumina electrică, de la*

carul cu boi, la întreprinderi producătoare de....”,... „nu știi dacă, păstrând proporțiile, există performanțe asemănătoare în istorie....”... „În 24 de ani amârâți a plătit datoriile și a dublat populația urbană”.... „Dacă știți despre ce vorbesc veți vedea că performanțele lui Ceaușescu frizează imposibilul. Și, peste asta, a păstrat DEMNITATEA acestui popor de.....tâmpiți”... (Fără cuvinte!).

Este dreptul oricui să nu fie de acord cu Petre Țuțea, omul care a suferit cumplit din cauza abuzurilor comunismului, dar nu poate contesta cu argumente valabile și cu mâna pe inimă realitatea acestor confesiuni! Ura ne întunecă adeseori judecata rece, ne lipsește de discernământ! În opinia mea, greșeala imensă pe care a comis-o Ceaușescu a fost că, după o perioadă de cinci ani de grave privațiuni (1985-1989) la care a supus populația țării pentru a achita datoriile contractate la FMI, nu a relaxat în primăvara lui 1989 situația aceea imposibilă în care pusese poporul, ci a continuat politica de austeritate. Era cu siguranță conștient că românii se săturaseră să îndure frigul, întreruperile de curent electric, lipsa alimentelor de strictă necesitate din magazinele de profil ș. a., dar nu a întreprins nimic pentru înlăturarea acelor privațiuni. Putea ieși la rampă și să mulțumească poporului pentru sacrificiile uriașe îndurate, anunțând totodată că totul se va schimba, că vom reveni la o viață normală. Îi încolțise însă în minte, din păcate, o idee absurdă, aceea de a concura FMI-ul, de a strânge în continuare bani și împreună cu alte câteva țări din lumea a treia să constituie o bancă asemănătoare FMI, care să servească însă interesele țărilor în curs de dezvoltare! Dacă ar fi fost ceva mai înțelept și mai bine sfătuit de către cei din jurul său că așa ceva era ca și imposibil de realizat, dacă s-ar fi gândit măcar o clipă la necazurile compatrioților săi, nu ar fi comis o asemenea eroare și probabil nu și-ar fi pierdut viața.

Chiar dacă a persistat în greșeală și nu a înțeles că regimurile comuniste din Europa de Est se clatină, crima produsă de către cei care au preluat puterea în 1989 împotriva cuplului prezidențial, fără o judecată dreaptă și asta chiar în ziua de Crăciun, a fost oribilă, nedemnă pentru un popor civilizată din inima Europei! S-au grăbit să-i închidă gura lui Ceaușescu, pentru a nu se afla adevăruri numai de el știute, inclusiv despre cei care l-au „judecat” și condamnat. Cu riscul de a fi interpretat greșit de către cei care văd totul în negru în perioada dinaintea de 1990, sunt de părere că după 1990 am procedat precum comuniștii după 1945. Dacă luăm în considerație cum era percepută România în ochii lumii pe vremea lui Ceaușescu, chiar și de către Occident, de realizările economice ale țării legate de numele lui, sunt convins că, într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat, el va fi reabilitat, va fi prezentat corect, cu lumini și umbre, nu doar ca un dictator nemilos și incult, cum se străduiesc mulți să-l zugrăvească în prezent. Regret s-o spun, dar noi cei care

am trăit acele vremuri, nu ne putem amputa cu bună știință câteva decenii din viață, pentru că așa gândesc și acționează unii „revoluționari” de profesie sau ghiftuiții epocii actuale.

Ce a urmat în țară după prăbușirea comunismului și asasinarea lui Ceaușescu, observăm acum cu toții! Nici cel mai pesimist și îndărătnic român nu și-ar fi imaginat că libertatea obținută cu atâta sânge la sfârșitul lui decembrie 1989 va fi plătită scump și după aceea, într-un regim așa-zis democratic. S-a înlocuit dictatura comunistă cu dictatura bunului plac, cu „democrația” jafului! Lipsa de patriotism și profesionalism a politicienilor de „ocazie” care s-au perindat la butoanele țării în ultimele mai bine de trei decenii, au adus-o aproape de colaps. Jaful, cum arătam anterior, și înavușirea fără muncă și fără nici un merit a celor din fruntea țării și a camarilei din jurul lor a pus stăpânire pe biata Românie! Gândeam în 1990 că, în sfârșit, intrăm în rând cu lumea bună, dar ce să vezi – era o lume ce semăna al naibii de bine (dar mai perfidă!) cu cea promovată de imperiul sovietic. Cine nu vede la ce am sperat și ce avem, în ce ne-am băgat, înseamnă că e orb, că nu are nimic în comun cu țara asta, are alte interese decât ale ei. Mulți români, inclusiv eu, eram entuziasmați că țara va intra în NATO și în UE, crezând că aceste organizații sunt altceva decât Tratatul de la Varșovia și CAER! Să mă ierte Cel de Sus, dar eu văd doar „aceeași Mărie, cu altă pălărie”! Ca să intrăm în NATO ne-am stricat relațiile cu singurul nostru vecin mai sigur – Iugoslavia (fărămițată și ea fără milă în anii 1990, cu „ajutorul” neprecupețit al unor țări din vest „dezinteresate”). Mai mult, am acceptat să avem baze, sisteme militare și militari străini pe teritoriul țării, uitând de perioada când aveam trupe sovietice pe aici! Când aud că vom fi apărați de NATO împotriva unor dușamni din afara țării, nu știu dacă să râd sau să plâng de prostia și prostirea noastră! Ce a căutat oare NATO în Iugoslavia, dacă e o organizație de apărare, ce țară NATO a fost apărată acolo? Trebuie să fii naiv sau debil mintal să crezi că vor muri alții pentru noi în caz că vom fi atacați de dușamani! Prin aderarea la această alianță militară, ne-am situat iarăși între „Răsărit” și „Apus”, și de va fi război, va fi vai și amar de noi, o să constatăm atunci cât de apărați suntem de către noii noștri aliați!

Prin intrarea în UE, credeam că o să ne pricopsim, că am scăpat de imperiul sovietic, numai că – ce să vezi, am dat peste „frații” lui, la fel de, dacă nu chiar mai hrăpăreți?! În timp ce în CAER mai puteam face uneori notă discordantă față de partenerii noștri, în UE chiar nu este loc pentru „căței” ca noi și trebuie să „joci” după cum îți se „cântă”, să renunți la suveranitate, să faci tot ce îți se cere chiar dacă nu îți convine, sau nu îți se potrivește, ca să capeți un amărât de „oscior”! Dacă unii, în aceeași situație cu noi înainte de 1990, au negociat la sânge intrarea în UE, ai noștri au acceptat tot ce li s-a cerut, fără să

crâcnească! Nu protestăm, nu ne opunem la nimic din ce vine de la Bruxelles, suntem demni de milă! Ani de zile am fost supuși unui umilitor MCV (care între timp a fost ridicat), nu suntem admiși în spațiul Schengen, nu am scăpat de vize pentru a intra în SUA etc, dar suntem „fericiți” că facem parte din UE și ne apără NATO! Câtă naivitate! Liberalizarea mult clamată a economiei și trecerea la o economie de piață sălbatică, practică cu mult zel și fără discernământ, a distrus mai toată industria de care dispuneam, ne-a jefuit de tot ce aveam, a pus stăpânire pe resursele naturale ale subsolului, ne-a defrișat pădurile, a făcut să dispară ca prin minune flota României, ne-a lăsat fără o armată puternică (cum să ai apărare dacă renunți la serviciul militar obligatoriu?!), ne-a distrus inclusiv învățământul, ne-a înrobii pe vecie prin creditele uriașe contractate și câte alte umilințe! Nu mai producem mai nimic valoros pentru export, importăm aproape orice, chiar și numeroase produse agricole, în dauna celor autohtone incomparabil mai bune. Mai nou, UE se dorește un organism supra-statal, prin manevrele menite să atenteze la suveranitatea țărilor membre, prevalarea „dreptului european” asupra celui național și alte asemenea bazaconii și decizii aberante luate la Bruxelles. Să sperăm că se vor opune alții la aceste încercări, căci de la ai noștri e slabă speranță!

Dacă UE se dorea o uniune federativă (Uniunea Statelor Europene) trebuia să se meargă dintru început pe varianta asta. Știam astfel în ce ne băgăm, pentru a nu avea surprize ulterior, pentru a evita discriminările de orice fel în tratamentul unor țări din UE, deși nu sunt sigur nici de asta! Mi-e greu să mă pronunț asupra viitorului UE, dar sunt convins că dacă nu se vor găsi forme flexibile de cooperare și într-ajutoare în cadrul ei, dacă nu va fi egalitate între parteneri, dacă se va pune în pericol suveranitatea membrilor săi, nu cred să aibă șanse de supraviețuire îndelungată. O primă breșă s-a produs deja – Brexitul! În cei peste 15 ani de la aderarea noastră, s-au cam lămurit românii cum e și cu Uniunea Europeană, trecând de la extaz la agonie, scepticismul în privința apartenenței noastre la această organizație fiind pe an ce trece în continuă creștere. Deocamdată, UE nu se ridică la măreția „Odeii bucuriei”, creată de Beethoven pe versurile lui Schiller, pe care a luat-o drept stindard! Mă întreb, de s-ar mai fi aflat printre noi, dacă maestrul ar fi acceptat să-și pună „pecetea” cu muzica lui pe această Uniune?! Nu întotdeauna ideile bune au și un sfârșit pe măsură!

Ca și când România ar fi un sac fără fund, nu s-a terminat nici până azi cu retrocedările de proprietăți – multe dintre ele adevărate jafuri (suntem, dealtfel, singura țară din fostul lagăr de est care nu a fixat la începutul anilor 1990 un termen în acest sens), s-au vândut la străini pe mai nimic o mare parte din resursele ei naturale, dar și terenuri agricole, fără să se conștientizeze un

lucru elementar și anume că – dacă nici terenurile țării nu-ți aparțin, cum să fii stăpân pe țară?! Și cel mai grav fenomen care s-a petrecut în toți acești ani și continuă să facă ravagii a fost prădarea de către Occident a celei mai mari avuții a țării – materia ei cenușie, mulți intelectuali tineri și de vârf, fără perspectivă certă sau prost retribuiți în România, părăsind-o, pentru a se pune în slujba străinilor. Ce tragedie! Politicul de la noi nu a făcut mai nimic pentru a stopa valul plecărilor din țară, atunci când s-ar fi impus. Dacă luăm în considerație calitatea clasei politice de la noi, nici nu ar trebui să ne mire acest management dezastruos; pe măsura trecerii timpului, în loc să asistăm la accederea la putere a unor politicieni tot mai versați, mai profesioniști și mai performanți, am asistat dimpotrivă la o degradare continuă a clasei politice, ajungând să semene într-un anume fel cu cea de prin anii 1950. S-a practicat cu sârg în toată această perioadă contraselecția, fiind racolați în partide și promovați pe funcții de răspundere, la toate nivelurile – yesmani, oameni obedienți, de slabă factură intelectuală și morală, cu o pregătire profesională și politică precară. Ca dezastrul să fie deplin, cei considerați de noi din lumea așa-zis „bună” au reușit, prin manevre diverse, să ni-l impună în fruntea țării pe Băsescu, un ins pe care meseria practică anterior, l-a învățat cum e să fii șmecher, să-i duci pe toți în eroare după bunul tău plac. A fost în opinia mea cel mai teribil dușman al democrației, a făcut praf toate instituțiile statului, lipsindu-le de substanță și de încrederea populației, și-a doborât fără milă toți adversarii politici cu ajutorul justiției (pe care a îmbârligat-o cu serviciile), a asmuțit unele păături sociale împotriva altora, a distrus pur și simplu fibra poporului român prin apucăturile sale marinărești și de securist cu state vechi de serviciu (după cum s-a aflat între timp).

Apropo de justiție, dacă un biet român se confruntă astăzi cu o problemă, nu are altă ușă la care să bată, decât la această instituție – justiția, care din nefericire a ajuns din „oarbă”, „șchioapă”, e vai de mama ei! Când mă gândesc la spectacolul „cătușelor” de pe vremea lui Băsescu și a „zeiței” justiției, mă îngrozesc și acum! Am crezut după aceea că vom intra sub domnia „lucrului bine făcut”, sub zodia unui etnic neamț – Klaus Werner Iohannis, gândindu-ne că va semăna măcar în parte cu unii dintre regii destoinici ai țării. Românii își puseseră mari speranțe că el va scoate țara și societatea din impas, dar s-a dovedit curând prea „mic” pentru un „război” atât de mare, fiind un tip însetat de putere, mărginit, orgolios, încântat de sine, mai degrabă un „balșoi turist” (cum se zicea despre Hrușciiov pe vremea lui) decât conducătorul abil, înțelept și constructiv de care avea nevoie țara.

Cum să fii un politician responsabil și să nu observi cât de jos am ajuns în toate privințele, că am devenit slugile altora, că nu suntem în stare să ne păstrăm demnitatea și să ne apărăm interesele?! Mai toți ambasadorii SUA la

Bucureș
de „dem
protesta
licuricii
vremuri
america
echipam
ei și cât
relații e
să-și pe
doamna
pentru
noastră
risc și
Europe
organiz
de la B
dacă un
de câte
inamic
noastre

Vre
de 199
uit nu
i pot ig
învăță
indust
la elib
de loc
mai b
riguro
bucur
aveam
nave c
am re
capăt
100 d
Ceaus
Cerna
dintre

București s-au amestecat brutal în treburile interne ale țării, ne-au dat lecții de „democrație” și nici o autoritate a statului român nu a luat atitudine, nu a protestat, nu i-a chemat la ordine! (Cum să se pună ai noștri cu „Marele licurici”?!). Care este diferența, prin urmare, între comisarii sovietici de pe vremuri și acești noi comisari „democrați”? Parteneriatul strategic româno-american constă de fapt în a cumpăra de la ei și din vestul Europei arme și echipamente „second hand”, de a face comerț doar cu ei, sau cu cine acceptă ei și câte alte astfel de îngrădiri de neimaginat! Noi nu trebuie să întreținem relații economice cu rușii, chinezii și alte țări care nu le convin lor, dar ei pot să-și permită. Mă gândesc, în acest sens, la ce relații deosebite întreține doamna Merkel cu dl Putin, sfidând pe ceilalți membri ai UE! Este motivul pentru care îi apreciez pe președinții și premierii unor țări din apropierea noastră – unguri, polonezi, slovaci, cehi, chiar și austrieci uneori, care, cu orice risc și amenințări, se opun anumitor decizii ale Comisiei și Consiliului European. De ce or fi părăsit oare britanicii UE, dacă e atât de bine în această organizație?! Privesc și nu-mi vine să cred cum îi înfruntă Victor Orban pe cei de la Bruxelles și n-am cum să nu-l admir că nu le face toate jocurile, chiar dacă uneori exagerează cu dizidența lui, cu sfidarea lui; totodată, rămân uimit de câte își permite acest premier și alți lideri unguri în Transilvania, gesturi dinamice față de care ar trebui luată atitudine fermă de către autoritățile noastre, dar cine s-o facă, dacă am devenit între timp un „sat fără câini”?!

Vreau să fiu bine înțeles, nu sunt deloc un nostalgic al regimului dinainte de 1990, așa cum ar putea crede unii lecturând cele de mai sus, nu am cum să uit numeroasele abuzuri, limitele și tarele lui, am multe să-i reproșez, dar nu-i pot ignora cu bună știință câteva reușite certe: a permis accesul tinerilor la învățătura de toate gradele (indiferent de starea socială), a asigurat industrializarea țării, fapt ce a contribuit la dezvoltarea tuturor regiunilor ei și la eliberarea unei bune părți a populației din agricultură, a construit milioane de locuințe (cu chirie sau în proprietate), a asigurat o selecție incomparabil mai bună a cadrelor de conducere decât acum, a instituit o respectare mai riguroasă a regulilor etc. Spre sfârșitul acelor vremuri aveam un nume și ne bucuram de ceva respect în lume, eram capabili să producem aproape tot ce aveam nevoie în economia țării – de la cuie, până la avioane, utilaj petrolier și nave oceanice de mare capacitate. Acum nu mai suntem în stare de nimic, nu am reușit să construim în peste 30 de ani nici măcar o autostradă de la un capăt la altul al țării, iar trenurile noastre arată jalnic și circulă ca în urmă cu 100 de ani, nu am finalizat nici măcar proiectele începute pe vremea lui Ceaușescu (canalul „Bărăganul”, instalarea a două noi reactoare nucleare la Cernavodă, ca să dau doar două exemple). E de neînțeles faptul că nici unul dintre marii noștri istorici nu a avut curajul, în aceste peste trei decenii, să facă

o analiză critică (științifică) a comunismului, cu bunele și relele lui și nu să-l condamnăm în integro, fără discernământ!

Văd cum se străduiesc unii să umple cu noroi tot ce a fost, să ne ducă în eroare comparând PIB-ul de azi al țării cu cel dinainte de 1990, de parcă economia țării ar fi înghețat dacă n-ar fi venit „revoluția”! Uită să precizeze însă faptul că acel PIB era realizat chiar de către noi înșine, iar acum suntem datori la creditori cu jumătate din acest PIB, nu suflă o vorbă despre harababura care domnește în toate instituțiile statului! Este adevărat că, România arată cumva altfel decât în 1990, dar asta se datorează aportului aproape exclusiv al întreprinzătorilor privați și efortului oamenilor de a găsi soluții pentru o viață mai bună, în timp ce toate guvernele ce s-au succedat de trei decenii încoace nu se pot lăuda cu cine știe ce. Prea multe, din bani publici nu s-au făcut, decât în perioada când a fost premier Călin Tăriceanu, care a scos școlile și universitățile din starea jalnică în care se aflau. Faptul că suntem liberi să vorbim, fără să ne asculte nimeni și fără riscurile anterioare (deși nici de asta nu suntem prea siguri), că putem merge oriunde în lume (dacă ne permite buzunarul), nu este suficient și nu doar la atâta visau românii în decembrie 1989, ci la o viață sigură și mai bună, lipsită de griji majore, la o democrație autentică, la respectarea demnității ca individ, țară și popor.

Ceea ce mă întristează și mai mult este că nici clasa politică mondială nu mai este ce a fost, una pe care să pui preț, liderii politici care conduc astăzi destinele lumii fiind, în opinia mea, sub nivelul celor din a doua jumătate a secolului trecut. Cum să crezi că SUA este un model de democrație după atâtea războaie și victime provocate mai peste tot în lume după 1945, când vezi cum își duc viața unii dintre ai lor pe străzi (în corturi sau lăzi de carton), când americani nevinovați cad victime unor scelerați care au acces la arme de foc, după cele văzute la Capitoliu în momentul preluării mandatului prezidențial de către Biden, sau dacă ții cont de modul rușinos în care au părăsit americanii Afganistanul în 2021! Rog, din nou, să fiu iertat, dar pentru mine nici modelul american de societate, nici cel rusesc sau chinezesc, nu sunt demne de admirat și urmat, după cum am mari îndoieli în privința succesului modelului UE, în care am intrat, deși în 2007 eram încântat pentru această „izbândă”! UE putea fi o organizație economică puternică (și nu una politică), capabilă să facă față competiției cu marile puteri – SUA, Rusia, China, dacă ar fi fost constituită dintru început pe baze solide, pe principii sănătoase, de sprijin și avantaj reciproc, fără a avea ca țintă acapararea resurselor naturale și umane ale țărilor mai slab dezvoltate din interiorul UE, știrbirea suveranității acestora (așa cum se încearcă în prezent) și dacă ar fi avut în fruntea ei lideri autentici și nu surrogate, gen José Manuel Barroso, Ursula von der Leyen, Franz Thimmermans și alții mulți ca ei. Cum să nu te revolți când vezi ce se întâmplă